

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/72/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5616010387
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Polka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5616010387.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Polku a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a JUDr. Moniky Liptákovej, na verejnom zasadnutí konanom 24. septembra 2019 prejednal odvolania podané prokurátorom a obžalovaným O. I. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 3T/99/2016-688 zo dňa 6.3.2019 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 3T/99/2016-688 zo dňa 6.3.2019 vo výrokoch o uloženom treste odňatia slobody, spôsobe jeho výkonu a ochrannom dohľade.

Na podklade § 322 ods. 3 Tr. por., pri nezmenenom výroku o vine rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 3T/99/2016-688 zo dňa 6.3.2019,

obžalovaného O. I., nar. XX.X.XXXX v L. M., trvale bytom L. M. - O., O. XXX/XX,

o d s u d z u j e :

Podľa § 221 ods. 4 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák., s použitím § 48 ods. 4 Tr. zák. obžalovaného zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému ukladá ochranný dohľad na 1 (jeden) rok.

Podľa § 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák. ukladá obžalovanému povinnosť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody dvakrát v kalendárnom mesiaci osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste svojho bydliska.

Podľa 42 ods. 2 Tr. zák. r u š í výrok o treste rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/122/2017 zo 4.1.2018, právoplatného 4.1.2018, ktorým bol obžalovanému podľa § 172 ods. 1, § 38 ods. 3, § 36 písm. l), § 39 ods. 2 písm. d) Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 3 roky a uložením probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe vo výmere 3 roky, za súčasného uloženia primeraných obmedzení a povinností. Súčasne zrušuje aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného O. I. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 3T/99/2016-688 zo dňa 6.3.2019 bol obžalovaný O. I. uznaný vinným, že:

v presne nezistenom čase, najneskôr však dňa 28.8.2013 na presne nezistenom mieste uzatvoril ako kupujúci fiktívnu kúpnu zmluvu z 28.8.2013, ktorou spoločnosť LENK s.r.o., IČO: 48035408, so sídlom Moskevská 53/24, Praha 10, Česká republika, na jeho osobu prevádza vlastnícke právo k nehnuteľnostiam - budove postavenej na parcele č. 29 so súpisným číslom XX a samotnej parcele č. 29 o rozlohe 302 m², ktoré nehnuteľnosti sú zapísané na liste vlastníctva č. XXXXX v k.ú. Z - O. za kúpnu cenu 27 500 000,- Kč, pričom podpis štatutárneho orgánu predávajúceho Jiřího Lenka bol na kúpnej zmluve sfalšovaný, táto osoba kúpnu zmluvu s uvedeným obsahom nepodpísala, žiadna kúpna cena nebola predávajúcemu vyplatená, pričom overenie podpisov účastníkov zmluvy bolo fingované falošnými úradnými pečiatkami a overovacími doložkami notárky so sídlom v Prahe JUDr. Aleny Procházkovej, dňa 29.8.2013 bol s vedomím obvineného doručený Katastrálnemu úradu pre hlavné mesto Praha návrh na vklad vlastníckeho práva v prospech O. I. z tejto fiktívnej zmluvy, ktorá bola pred orgánom oprávneným rozhodnúť o vklade vlastníckeho práva prezentovaná ako skutočná a v dôsledku takto vyvolaného omylu rozhodol v konaní vedenom pod sp.zn. V 40664/2013 dňa 17.9.2013 Katastrálny úrad pre hlavné mesto Praha o povolení vkladu vlastníckeho práva z tejto fiktívnej zmluvy v prospech O. I., čím bola spoločnosti LENK, s.r.o. spôsobená škoda vo výške najmenej 47 765 110,- Kč (1 857 624,94 eur),

čím obžalovaný O. I. spáchal obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák.

Za to bol odsúdený podľa § 221 ods. 4 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák., s použitím § 48 ods. 4 Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému uložil ochranný dohľad vo výmere 1 rok. Podľa § 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák. súd obžalovanému uložil povinnosť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody dvakrát v kalendárnom mesiaci osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste svojho bydliska. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/122/2017 zo dňa 4.1.2018, právoplatného 4.1.2018, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov s podmienčným odkladom a uložením probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe vo výmere 3 roky, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo 6.3.2019 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, jeho odôvodnení a po poučení o opravnom prostriedku prokurátor uviedol, že podáva odvolanie voči výroku o treste v neprospech obžalovaného. Obhajkyňa a obžalovaný uviedli, že podávajú odvolanie voči všetkým výrokom.

Dňa 11.6.2019 súdu prvého stupňa bolo doručené odôvodnenie odvolania prokurátora, ktorý uviedol po konštatovaní základných faktov veci nasledovné odvolacie argumenty:

„Odvolanie prokurátora smeruje len proti výroku o treste v neprospech obžalovaného.

Mám za to, že pre uložení trestu odňatia slobody obžalovanému na samej dolnej hranici zákonnej sadzby trestu odňatia slobody neboli splnené zákonné podmienky. Podotýkam, že obžalovaný sa nikdy ku spáchaniu skutku kladeného mu za vinu, ktorý je v rozsudku súdu prvého stupňa správne právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 4 písm. a/ Tr. zák. a prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák.

Podotýkam, že obžalovanému súd nepriznal žiadnu poľahčujúcu a nevidel uňho priťažujúcu okolnosť, aj keď tu je daná priťažujúca okolnosť v zmysle § 37 písm. h/ Tr. zák. - spáchal viac trestných činov (a

to aj bez ohľadu na uložený súhrnný trest aj za iný skutok, ale len v rámci skutku, ktorý je predmetom obžaloby sa dopustil dvoch trestných činov). V zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák. mala byť teda trestná sadzba, v rámci ktorej súd ukladal trest zvýšená o 1/3.

Za absencie akejkoľvek ľútosti a priznania zo strany obžalovaného uloženie trestu na samej dolnej hranici základnej trestnej sadzby najprísnejšie trestného činu nie je v súlade so zákonom a nie je spôsobilé splniť účel trest právne vyjadrený z hľadiska ust. § 34 ods. 1 Tr. zák.

Z týchto dôvodov navrhujem, aby Krajský súd v Žiline v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu v Lipt. Mikuláši zmenil vo výroku o treste tak, že O. I. uloží prísnejší nepodmienečný trest vo zvýšenej sadzbe trestu odňatia slobody podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. a ostatné výroky z napadnutého rozsudku ponechá nezmenené.“

Dňa 16.7.2019 súdu prvého stupňa bolo doručené odôvodnenie odvolania obžalovaného, podané prostredníctvom obhajkyne, ktorý uviedol po konštatovaní základných faktov veci nasledovné odvolacie argumenty:

„Máme za to, že skutok sa nestal tak, ako ho ustálil Okresný súd Liptovský Mikuláš a máme za to, že obžalovaný tento skutok, ktorý sa mu kládol za vinu nespáchal. Máme za to, že nebola naplnená skutková podstata trestného činu tak, ako je to uvedené v trestnom zákone.

Skutková podstata trestného činu podvodu podľa § 221 Trestného zákona predpokladá, že kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku škodu.

V súlade s rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Tzo V 1/2005 predmetom trestného stíhania nie je trestný čin, ale konkrétny skutok páchatela významný z hľadiska trestného práva hmotného, t.j. taký skutok, ktorý vykazuje znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu alebo trestných činov v prípade ich jednočinného súbehu. Konkrétny skutok treba odlišovať od znakov skutkovej podstaty určitého trestného činu, ktoré samy osebe nie sú skutkom. Vzhľadom na základnú zásadu trestného konania, že nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon (§ 2 ods. 1 Trestného poriadku.) konkrétny skutok, pre ktorý sa má viesť trestné stíhanie musí byť v súlade s ustanovením § 199 ods. 2, aj § 206 ods. 3 Trestného poriadku. popísaný tak, aby zodpovedal príslušným znakom skutkovej podstaty trestného činu. Pokiaľ tomu tak nie je, trestnému stíhaniu chýba jeho predmet a teda niet skutku, o ktorom by bolo možné rozhodovať. Pri trestnom čine podvodu podľa § 2 Trestného zákona páchatel tohto trestného činu, t.j. ten, kto uvedie do omylu alebo využije omyl, nemusí byť totožný s obohatenou osobou. Z alternatívnej dikcie „iného na škodu cudzieho majetku obohatí“ vyplýva, že môže ísť o osobu rozdielnu od páchatela rovnako tak osoba uvedená do omylu, resp. konajúca v omyle nemusí byť totožná s osobou, ktorej v dôsledku podvodného konania páchatela, vznikla majetková škoda.

Z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, kedy a akým spôsobom mal obvinený spáchať skutok. V odôvodnení sa píše, že mal vyhotoviť tzv. fiktívnu zmluvu. Rovnako nie je zrejmé a jasné, kedy mal predávajúci zistiť, že došlo k prevodu, ktorý si údajne neželal. Odôvodnenie rozhodnutia nedáva odpovede na otázky, ktoré vyvstávajú s priebehom a okolnosťami skutku. Vyvstávajú otázky, ako je možné, že takéto údaje fiktívna kúpna zmluva bola odkladovaná. Nie je zrejmé, kedy bola osoba predávajúceho notifikovaná katastrálnym úradom o povolení vkladu vlastníckeho práva ani o tom, kedy bolo podané trestné oznámenie. Predávajúci mal podľa nášho názoru podať trestné oznámenie v okamihu, ako sa dozvedel o údajne nechcenom a nezamýšľanom prevode nehnuteľností.

Samotný obžalovaný upozornil spoločnosť LENK, s r. o. list, kde ho vyzval, aby nehnuteľnosť odovzdal. Aj v súlade s platnými predpismi, judikatúrou ESLP (Garcia Ruiz vs. Španielsko a iné), judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, najmä nálezu sp. zn. III. ÚS 2/09 zo 17. marca 2009 je potrebné, aby bolo každé rozhodnutie náležité odôvodnené. „Pokiaľ orgán verejnej moci nedá žiadnu odpoveď na viacero podstatných námietok trestne stíhanej osoby a jeho rozhodnutie neobsahuje preskúmateľné dôvody, na ktorých je založené, potom je potrebné toto arbitrárne rozhodnutie považovať nielen za nezlučiteľné so základnými zásadami vzťahu medzi orgánom verejnej moci a občanom vyplývajúcim z druhej vety ustanovenia § 1 ods. 1 Trestného poriadku a z čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ale i za rozporné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“

„K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd svojich občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a

ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd (III. ÚS 60/04, II ÚS 374/06).“

V rámci prípravného konania bolo obvinenému odopreté právo na obhajobu - konkrétne právo na advokáta, a to najmä počas vykonávania úkonov v rámci Českej republiky. Listom sme požiadali, aby bola obžalovanému ustanovená povinná bezplatná obhajoba v rámci úkonov na území Českej republiky, nakoľko na území cudzieho štátu nemôže advokát so sídlom na Slovensku zastupovať v rámci trestného ani iného konania.

V prípade obžalovaného sa týkalo o povinnú obhajobu podľa § 37 ods. 1 Trestného poriadku, obvinený musí mať obhajcu už v prípravnom konaní, ak nastanú okolnosti uvedené v písm. a)-e). O tomto bola notifikovaná Okresná prokuratúra Žilina, ktorá viedla dozor nad zákonnosťou trestného stíhania. V rámci odpovede však skonštatovala, že toto nerieši. Svedkom, ktorí vypovedali v rámci prípravného konania v Českej republike neboli položené otázky, ktorých sme sa položenia dožadovali.

Obhajca ani obžalovaný nebol nijakým spôsobom notifikovaný o úkonoch v rámci Cyperskej republiky. Ako sme viackrát uvádzali, listina, ktorá mala byť predložená ako kúpne zmluva s návrhom na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností nebola listinou spôsobilou vkladu.

Zákon č. 265/199 Sb. z. o zápisech vlastníckých a iných vecných práv k nemovitostem účinný do 31.12.2013

§ 3

Vklad podle § 2 lze provést jen na základě pravomocného rozhodnutí katastrálního úřadu.

§ 4

(1) Účastníky řízení o povolení vkladu (dále jen "účastníci řízení") jsou účastníci toho právního úkonu, na jehož podkladě má být zapsáno právo do katastru.

(2) Řízení o povolení vkladu je zahájeno okamžikem doručení písemného návrhu účastníka řízení příslušnému katastrálnímu úřadu. Není-li k návrhu přiložena ani v jednom vyhotovení listina, na jejímž základě má být zapsáno právo do katastru, nebo její úředně ověřený opis (kopie), k návrhu se nepřihlíží. O tom, že se k návrhu nepřihlíží, vyrozumí katastrální úřad navrhovatele.

(3) Návrh na zahájení řízení o povolení vkladu se podává na stanoveném formuláři. Návrh na zahájení řízení musí obsahovat

a) označení katastrálního úřadu, kterému je návrh určen,

b) jméno a příjmení, trvalý pobyt a rodné číslo fyzických osob nebo název, sídlo a identifikační číslo právnických osob, které jsou účastníky řízení,

c) označení práv, která mají být zapsána do katastru.

(4) Přílohou návrhu musí být

a) listina, na základě které má být zapsáno právo do katastru, nebo její úředně ověřený opis (kopie)² <. v počtu o dva větším, než je počet účastníků řízení; jedná-li se o směnu nemovitostí evidovaných v obvodu více katastrálních úřadů, v počtu ještě o dva větším pro každý další katastrální úřad,

b) výpis z obchodního nebo jiného zákonem určeného rejstříku, pokud je účastníkem řízení právnická osoba, jejíž vznik je podmíněn zápisem do takového rejstříku, nebo úředně ověřený opis (kopie)² <. takového výpisu, pokud z příslušného rejstříku nelze zjistit potřebný údaj dálkovým přístupem.

§ 5

(1) Katastrální úřad v řízení o povolení vkladu před svým rozhodnutím zkoumá, zda

a) navrhovanému vkladu není na překážku stav zápisů v katastru,

b) navrhovaný vklad je odůvodněn obsahem předložených listin,

c) právní úkon týkající se převodu vlastníckého práva nebo zřízení nebo zániku jiného práva je určitý a srozumitelný,

d) právní úkon je učiněn v předepsané formě,

e) účastníci řízení jsou oprávněni nakládat s předmětem právního úkonu,

f) účastník řízení není omezen právními předpisy, rozhodnutím soudu nebo rozhodnutím státního orgánu⁴ <. ve smluvní volnosti týkající se věci, která je předmětem právního úkonu,

g) k právnímu úkonu účastníka řízení byl udělen souhlas podle zvláštního předpisu.⁵ <. Katastrální úřad tyto skutečnosti zkoumá ke dni podání návrhu na vklad.

(2) Jestliže jsou podmínky vkladu splněny, katastrální úřad rozhodne, že se vklad povoluje; v opačném případě, jakož i tehdy, ztratil-li návrh podle zvláštního zákona své právní účinky^{5b} <., návrh zamítne.

(3) Rozhodnutí, kterým se vklad povoluje, lze provést zápisem ve spisu. Proti rozhodnutí, kterým se vklad povoluje, není přípustný žádný opravný prostředek, ani žaloba ve správním soudnictví.

(4) Rozhodnutí o zamítnutí vkladu se doručuje všem účastníkům řízení. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný žádný opravný prostředek podle správního řádu. Proti rozhodnutí o zamítnutí vkladu je

přípustná žaloba podle části páté občanského soudního řádu, která musí být podána ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

(5) Další řízení o povolení vkladu, týkající se týchž nemovitostí jako rozhodnutí o zamítnutí vkladu, se po dobu stanovenou pro podání žaloby podle odstavce 4, a pokud je žaloba podána, až do dne, kdy je příslušnému katastrálnímu úřadu doručeno pravomocné rozhodnutí soudu ve věci vkladu, přerušují. Jestliže je další řízení o povolení vkladu, týkající se týchž nemovitostí jako rozhodnutí o zamítnutí vkladu, zahájeno po vydání rozhodnutí o zamítnutí vkladu, přerušuje se toto řízení usnesením s účinkem ke dni doručení návrhu na vklad příslušnému katastrálnímu úřadu do dne, kdy je tomuto katastrálnímu úřadu doručeno pravomocné rozhodnutí soudu ve věci vkladu.

§ 6

Katastrální úřad vyznačí den povolení vkladu zápisem ve spisu a na přezkoumávané listině dobu podání návrhu a skutečnost, že k vkladu nebo výmazu došlo.

Poznámka 2 pod čiarou odkazuje na

2) Zákon ČNR č. 41/1993 Sb., o ověřování shody opisů nebo kopie s listinou a o ověřování pravosti podpisu obecními úřady a o vydávání potvrzení orgány obcí a okresními úřady. Zákon ČNR č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád).

Podľa zákona č. 358/1992 Sb. z. Notářský řád

§ 74

Ověřování pravosti podpisu

(1) Legalizaci notář ověřuje, že fyzická osoba před ním v jeho přítomnosti listinu vlastnoručně podepsala nebo podpis na listině se již nacházející před ním uznala za vlastní. Pro postup při prokazování totožnosti této osoby platí § 64 odst. 1 a 3 obdobně.

(2) Legalizace se provede ověřovací doložkou neodkladně poté, kdy před notářem v jeho přítomnosti byla listina podepsána nebo byl podpis na listině se již nacházející uznán za vlastní, a to neodkladně po podepsání nebo uznání; ověřovací doložka obsahuje:

- a) běžné číslo ověřovací knihy,
- b) jméno, příjmení, bydliště, popřípadě místo pobytu a datum narození žadatele,
- c) údaj o tom, že byla totožnost žadatele prokázána,
- d) konstatování, že uvedená osoba listinu vlastnoručně před notářem podepsala nebo že uznala podpis na listině za vlastní,
- e) místo a datum vyhotovení doložky o ověření; ustanovení § 59 odst. 2 věty první se nepoužije,
- f) podpis ověřujícího a otisk úředního razítka notáře.

§ 19

Notář může koncipienta písemně pověřit

a) vydáváním stejnopisů, opisů nebo ověřených opisů a výpisů z notářských zápisů, vydáváním potvrzení podle § 94, ověřováním shody opisu nebo kopie (dále jen "opis") s listinou (dále jen "vidimace"), ověřováním pravosti podpisu (dále jen "legalizace") s výjimkou vidimací a legalizací ve vztahu k cizině, vydáváním ověřených výstupů z informačního systému veřejné správy podle zvláštního právního předpisu2a) <., vydáváním opisů nebo potvrzení z Evidence právních jednání pro případ smrti podle § 35c odst. 3, vydáváním opisů, výpisů nebo potvrzení z Rejstříku zástav podle § 35i odst. 1, vydáváním opisů nebo potvrzení ze Seznamu listin o manželském majetkovém režimu podle § 35l odst. 2, vydáváním výpisů z evidence Rejstříku trestů, prováděním autorizované konverze dokumentů, prováděním úkonů kontaktního místa podle zvláštního právního předpisu3a) <., a dále přijímáním úschov,

b) jednotlivými úkony v činnosti podle § 3 odst. 1,

c) přípravnými a dílčími úkony činnosti podle § 2 a § 3 odst. 2,

d) výkonem dalších úkonů nebo činností, stanoví-li tak tento zákon nebo zvláštní právní předpis.

Notár ani v rámci Slovenska ani v rámci Českej republiky nemôže poveriť overovaním pravostí podpisov - teda výkonom služby legalizácie svojho koncipienta, pokiaľ sa jedná o vzťah k cudzine.

Na overovacej doložke je meno a priezvisko koncipienta JUDr. Procházkovej. Poverený pracovník, ktorý na katastri vkladoval kúpnu zmluvu musel ju predsa posúdiť, či spĺňa podmienky pre vklad požadované priamo zákonom a najmä overenie podpisov prevádzajúceho a nadobúdateľa. Chýba aj rodné číslo u predávajúceho. Konanie o vklade vlastníckeho práva k takejto zmluve malo byť zastavené alebo prerušené.

V rámci dokazovania bolo preukázané, že podpis na kúpnej zmluve nepatrí kupujúcemu. Tento dôkaz však zostal nepovšimnutý. Súd bez ďalšieho si osvojil tvrdenie predávajúceho spoločnosti LENK, s. r. o., že podpis predávajúceho nie je pravý, ale dôkaz znaleckým posudkom z odboru grafológie, že podpis kupujúceho - obžalovaného nie je pravý, bol spochybnený.

Ako sa vyjadril samotný obžalovaný po fyzickom prezretí originálu kúpnej zmluvy, ktorý bola zabezpečený v rámci prípravného konania, tento nepatrí jemu.

Obžalovaný prikladá vyjadrenie svojej lekárky, že sa dlhodobo lieči na poruchy reči.

Svedkovia, ktorí v rámci konania vypovedali sa vyjadrili, že osoba, s ktorou komunikovali nemala žiadnu rečovú vadu. Obžalovaný sa dlhodobo lieči a stav je taký, že v cudzom prostredí sa zajakáva a kocká. V prípade je viacero nejasností a pochyb.

Svedkovia sú a/alebo boli pracovníci poisťovní a sprostredkovatelia poistenia. Máme za to, že obžalovaný bol zneužitý na konanie, ktoré malo byť riešené v konaní o následnú náhradu škody.

V konaní nebolo vzaté do úvahy, že poškodenému nevznikla žiadna škoda. Obžalovaný je zamestnaný a pracuje.

V súlade s platnou judikatúrou, ktorá definuje podvod podľa § 221 TZ, takto:

Objektom prečinu podvod podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, je cudzí majetok, bez ohľadu na druh a formu vlastníctva. Majetkom sú nielen veci, ale aj pohľadávky a iné majetkové práva. Škodou na cudzom majetku je ujma majetkovej povahy. Ide nielen o zmenšenie majetku, ale aj o ušlý zisk. Podvodné konanie, teda, uvedenie do omylu alebo využitie omylu iného.

Objektom trestného činu je § 221 cudzí majetok. Naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 TZ predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi omylom určitej osoby (resp. jej neznalosťou všetkých podstatných skutočností) a ňou urobenú majetkovú dispozíciu a ďalej príčinnú súvislosť medzi touto dispozíciou na jednej strane a škodou na cudzom majetku a obohatením páchatel'a alebo inej osoby na strane druhej. Na podvode môžu byť zainteresované celkom štyri osoby: páchatel', osoba konajúca v omyle, osoba poškodená a osoba obohatená. Okrem páchatel'a môže ísť u ostatných osôb aj o právnické osoby (R 5/2002-I.)

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujeme, aby Krajský súd v Žiline obžalovaného oslobodil spod obžaloby.“

Dňa 25.7.2019 súdu prvého stupňa bolo doručené vyjadrenie prokurátora k dôvodom odvolania obžalovaného, ktorý uviedol:

„Odvolacie námietky k ustáleniu viny považujem za účelové, naopak rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti (priebeh skutku, údajné pochybnosti o priebehu skutku, ako mohla byť „údajne fiktívna kúpna zmluva odkladovaná“ atď), považujem za podrobne odôvodnený, s vymedzeným myšlienkovým postupom hodnotenia dôkazov, ktorý mohol viesť jedine k logickému záveru o vine obžalovaného.

Za úplne irelevantné a účelové považujem ďalšie skutkové a právne námietky ohľadne procesu overovania podpisu notárom v ČR - či notár môže poveriť takýmto úkonom svojho koncipienta je úplne pre ustálenie skutku a viny irelevantné. Nad rámec toho podotýkam, že vo väčšine častí odvolania sa preukazuje účelovosť odvolacích námietok, konkrétne napríklad v otázke overovania podpisu na notárskom úrade podotýkam, že nešlo o žiadny úkon vo vzťahu k cudzine, podpisovaná listina mala byť použitá vo vnútroštátnom správnom konaní. So závermi znaleckého posudku z odboru písomznalctva, ktoré obhajca v hodnotení rozsudku súdu prvého stupňa označuje za nepovšimnuté sa súd vysporiadal podrobne a logickým spôsobom najmä na str. 27 odvolaním napádaného rozsudku.

Osobitne považujem za potrebné vyjadriť sa k námietkam obhajoby v časti spôsobu vykonávania úkonov na základe právnej pomoci realizovanej justičnými orgánmi ČR a Cyperskej republiky v tejto trestnej veci. Vo vzťahu k dožiadaniu do ČR Krajskej prokuratúry Žilina, č.k. 56/15/5500-4 z 26.03.2015 (č.l. 96-106 spisu) uvádzam:

Obhajobe bolo v tomto prípade priznané viac práv, ako jej bolo potrebné priznať v zmysle zákona. Pre dokreslenie kontextu účelových námietok obhajoby v otázke údajnej nemožnosti vykonávať advokáciu v ČR prikladám fotokópiu môjho prípisu obhajkyňi Mgr. Dubskej zo dňa 13.3.2015 (teda ešte pred podaním dožiadania) č.k. 2Kn 56/15/5500-3, kde som jej vysvetlil nesprávnosť ňou navrhovaného postupu a požiadal som ju, aby mi v lehote 5 dní od doručenia tohto prípisu oznámila, či žiada o umožnenie účasti na úkonoch právnej pomoci v ČR a či chcete byť vyzostupovaná o ich termíne.

Obhajkyňi bol citovaný prípis doručený dňa 16.03.2015 (viď fotokópia doručky na prípise). Obhajkyňa na tento prípis nijak nereagovala a v zmysle § 213 ods. 3 Tr. por. jej ani nebolo potrebné oznamovateľ miesto a čas úkonov.

Napriek tomu som českú stranu v citovanom dožiadaní požiadal o oznámenie termínu úkonov obhajkyňi, čo česká strana učinila a v spise sú o tom doklady (za každým vykonaným vylúčením svedka pri výsledkoch právnej pomoci na č.l. 114 -236 spisu).

To, že sa obhajkyňa týchto úkonov nezúčastňovala je vecou klienta a obhajcu, prípadne ich dohody o rozsahu a kvalite obhajoby, nijakým spôsobom sa to nemôže dotýkať zákonnosti úkonu prípadne postupu orgánov prípravného konania.

Čiže, nieže boli nerešpektované práva obhajoby, ale naopak obhajobe bolo priznané viac obhajobných práv ako je zákonné minimum.

Naviac podstatní svedkovia z ČR boli vypočutí aj osobne na HP, prípadne ich výpovede boli prečítané aj so súhlasom obžalovaného.

Toto svedčí o ďalšom dôvode pre konštatovanie účelovosti podaného odvolania v argumentačne slabej pozícii.

Pokiaľ ide o dožiadanie o právnu pomoc do Cyperskej republiky v tejto trestnej veci, uvádzam, že sa skutočne javí, že orgány Cyperskej republiky nevyhoveli našej žiadosti uvedenej v dožiadaní č.k. 2Kn 61/15/5500-1 z 19.03.2015 (č.l. 238-242 spisu) o povolenie účasti obhajcu na výsluchoch svedkov a oznámenie ich termínu, avšak orgány prípravného konania urobili všetko pre to, aby toto právo vyplývajúce z príslušných ustanovení Tr. por. obhajkyňa už v prípravnom konaní umožnili realizovať.

V každom prípade však obhajkyňa mohla dosiahnuť kontradiktórny výsluch týchto svedkov na hlavnom pojednávaní, ako osoba znalá práva si mohla byť vedomá, že tieto úkony by bolo možné súdom realizovať v súdnom konaní aj kontradiktórne, napr. prostredníctvom videokonferencie, o čo však nepožiadala ona v mene obžalovaného, ani sám obžalovaný. Naopak obžalovaný za prítomnosti zvolenej obhajkyne súhlasil s prečítaním zápisníc o výsluchoch svedkov. Teda tým, že disponujúc kvalifikovanou právnou pomocou obžalovaný súhlasil s prečítaním výpovedí svedkov Z. V. a M. V. na hlavnom pojednávaní, sa sám a dobrovoľne vzdal práva na ich kontradiktórny výsluch. Naviac na výpovediach týchto svedkov nie je odsúdenie obžalovaného založené výlučne lebo v rozhodujúcej miere (koncept sole or decisive evidence v zmysle judikatúry ESLP pred rozhodnutím Veľkej komory vo veci Al-Khawaja a Tahery vs. UK z 15.12.2011) a teda aj tieto dôkazy môžu slúžiť ako podklad pre rozhodnutie o uznaní viny, hoc by aj nedošlo k dobrovoľnému sa vzdaniu práva na ich kontradiktórny výsluch zo strany obhajoby.

Odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa teda považujem vo výroku o vine za správny a odvolanie obžalovaného za nedôvodné a ako také ho navrhujem zamietnuť.“

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátor navrhol zrušiť rozsudok okresného súdu vo výroku o treste podľa § 321 ods. 1 písm. d), e) Tr. por. a zároveň navrhol, aby krajský súd sám rozhodol tak, že uzná obžalovanému priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák. a upraví trestnú sadzbu v zmysle ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák. Odvolanie obžalovaného navrhol zamietnuť. Obhajkyňa obžalovaného a obžalovaný navrhli obžalovaného spod obžaloby oslobodiť vzhľadom k tomu, že skutok, ktorý mu je kladený za vinu, nespáchal.

Krajský súd, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolania prokurátora a obžalovaného O. I. boli podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolania boli podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. a) Tr. por. (odvolanie prokurátora v neprospech obžalovaného), s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por. (odvolanie obžalovaného), odvolania spĺňajú náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaných odvolaní v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykávané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Prokurátor podal odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa proti výroku o treste voči obžalovanému O. I..

Odvolací súd na základe odvolania prokurátora (aj obžalovaného) vykonal všeobecný prieskum rozhodnutia súdu prvého stupňa o vine, ako i prieskum konania, ktoré predchádzalo odvolaním napadnutému výroku rozsudku súdu prvého stupňa, pretože z pohľadu zákona a spravodlivosti žiadny trest nemôže obstať pri nezákonnom rozhodnutí o vine páchatela. Z hľadiska aplikácie hmotného a

procesného práva sa krajský súd stotožnil s výrokom o vine v napadnutom rozsudku, ktorý zodpovedá stavu veci a zákonu.

Krajský súd sa stotožnil s dôvodmi odvolania prokurátora, pretože po preskúmaní odvolaním prokurátora napadnutého výroku rozsudku súdu prvého stupňa o uloženom treste dospel k záveru, že uložený trest je nezákonný.

Obžalovaný podal odvolanie voči všetkým výrokom rozsudku prvého stupňa. Odvolanie obžalovaného O. I. nie je dôvodné.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Tr. por., najmä však zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7, právo na obhajobu - § 2 ods. 9, voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12, rovnosti (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14. Odvolací súd teda konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov (obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Obžalovaný O. I. odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by ostalo na odvolacom súde.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovaného smerujú primárne do oblasti skutkových zistení. Z jeho strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom nižšej inštancie a zároveň polemizuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého

stupňa. V podstate sa obžalovaný takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení súdu prvého stupňa inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Z analýzy odôvodnenia odvolania obžalovaného vyplýva, že v podstate obžalovaný len opakuje, prípadne čiastočne modifikuje svoju obhajobu použitú v trestnom konaní. Odvolací súd však rovnako ako súd prvého stupňa po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k právnomu záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, sa stal, napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák. a dopustil sa ich obžalovaný. Všetky vykonané dôkazy a okolnosti z nich vyplývajúce vo svojom súhrne (na ktoré poukázal prvostupňový súd) odôvodňujú záver, že zavinenie obžalovaného na spáchaní skutkov je bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané a vyvracajú obranu obžalovaného produkovanú v priebehu celého trestného konania.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie napadnutého rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok o vine, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery. Súd prvého stupňa sa taktiež dostatočným spôsobom zaoberal obhajobou obžalovaného a následne presvedčivým spôsobom zdôvodnil, prečo ju považoval za nevierohodnú, nepotvrdenú žiadaným z vykonaných dôkazov.

Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom výroku rozsudku okresného súdu o vine, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného v priebehu trestného konania. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o vine a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

„Konanie obžalovaného O. I. mal súd preukázané predovšetkým z výpovedí poškodeného B. L. a svedkov Z. Y., U. K., P. O., B. C., Mgr. L. O., nepriamo výpoveďami E. A., M. V. a Z. V. a vykonanými znaleckými posudkami a listinnými dôkazmi, ktorými bolo jednoznačne a spoľahlivo preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako je uvedený vo výroku tohto rozsudku, a nimi považuje súd vinu obžalovaného za preukázanú bez akýchkoľvek pochybností.

V súvislosti s tvrdeniami obžalovaného prednesenými v prípravnom konaní je potrebné poukázať na obsah jeho jednotlivých výpovedí, z ktorých je zrejmé, že si odporujú navzájom. Hoci obžalovaný spáchanie skutku od začiatku trestného konania popieral, jeho výpoveďami nemožno priznať dôveryhodnosť z viacerých dôvodov. Je nepochybné, že obžalovaný pri svojich prvotných výpoveďach k predloženej kúpnej zmluve zo dňa 28.8.2013 uviedol, že ju podpísal a ide o zmluvu, ktorou nehnuteľnosti kúpil a popísal, ako mal celý „obchod“ prebehnúť, tiež ako mal podpísať návrh na vklad a spôsob údajného overovania jeho podpisov na notárskom úrade. Následne pri výpovedi dňa 2.3.2015 tvrdil, že na poslednej strane „Smlouvy kupní“ zo dňa 28.8.2013 podpis pri mene O. I. nie je jeho, svoj podpis by poznal, ani podpis navrhovateľa na návrhu na vklade do správy katastra nehnuteľností, ktorý bol prijatý dňa 29.8.2013 o 14.31 hod., nie je jeho podpis, ani podpis overený overovacou pečiatkou JUDr. Procházekovej taktiež nie je jeho. Výpovede obžalovaného sú nielen vnútorne rozporné, ale aj navonok vo vzťahu k výpoveďam jednotlivých svedkov. Spornou je už len skutočnosť, odkiaľ mal obžalovaný získať taký veľký finančný obnos na kúpu nehnuteľností v O.. Osobou, od ktorej mal obžalovaný nadobudnúť finančné prostriedky na kúpu predmetnej nehnuteľnosti a preukazovať tak vlastnú bonitu, bol svedok E. A., ktorý o tejto skutočnosti podával rôzne informácie. Kým obžalovaný najprv tvrdil, že A. poznal cez jednu zákazku, svedok A. vypovedal o informáciách, obratoch a obchodoch v spolupráci s I. v množnom čísle a vyvolával dojem, že obžalovaného poznajú všetci, s ktorými on mal stavať v Poľsku diaľnice a obchodovať prostredníctvom cyperskej spoločnosti, aj v mieste, kde mu mal zohnať štrkopiesky, sa ich výpovede rozchádzajú - najprv to malo byť v Liptovskom Mikuláši, pri Liptovskej Mare, inokedy zas na severe Poľska. Tiež suma, ktorú si mal požičať obžalovaný, sa rôznila, najprv to bolo 1,1 milióna

Eur, podľa A. mal v obratoch 1,7 milióna Eur a nakoniec zmluva o pôžičke znela na 1 236 000,- eur. Výpoveď samotného A. je vnútorne rozporná, pretože najprv vypovedal, že I. mal v jeho firme 1 700 000,- eur v obratoch, potom tvrdil, že mu dal pôžičku (zarobené peniaze sa predsa neposkytujú ako pôžička, ktorú má dlžník napokon zase vrátiť) a napokon tvrdil, že obžalovaný na kúpu nehnuteľnosti v O. použil peniaze, ktoré mu A. dal na kúpu stavebného materiálu. Vierohodnosť výpovede svedka A. vyvracia sám tvrdeniami, ktoré sú v rozpore s preukázanými faktami, napr. o tom, že O. I. kúpil v O. nehnuteľnosť, sa mal dozvedieť niekedy v máji - júni 2013, pritom kúpna zmluva je zo dňa 28.8.2013, že I. mal mať v obrate cyperskej Till Frolina Ltd. asi 1 7000 000,- eur, ale svedkovia, ktorí pre spoločnosť vykonávali správu alebo funkciu riaditeľov v súlade s cyperskými právnymi predpismi, nikdy nedostali a nevideli žiadne podklady faktúry, zmluvy, ani bankový výpis s takouto sumou, ktorý by svedčil o jej vyplatení I., a o I. nič nevedeli. Dokonca ani stavebná činnosť, vo vzťahu ku ktorej mal mať obžalovaný vzácne informácie hodné 1,7 milióna eur pre A. ohľadne ťažby kameňa, ako tvrdil A. alebo štrkopieskov, ako tvrdil obžalovaný na stavbu diaľnic, nikdy nebola predmetom činnosti Till Frolina Ltd. V súhrne je zrejmé, že obžalovaný svoju výpoveď dňa 19.11.2014, ktorú uskutočnil po tom, čo bol dňa 27.10.2014 vypočutý svedok E. A., už len prispôboval jeho tvrdeniam a vyhováral sa na akési „obchodné tajomstvo“. Na margo spolupráce obžalovaného v spoločnosti Till Frolina Ltd., ktorú reprezentoval svedok A., je treba poukázať na výpovede svedkov M. V. a Z. V., ktorí zhodne a zreteľne uviedli, že o osobe obžalovaného O. I. nikdy nepočuli, nič nevedia a ani o existencii údajnej pôžičky medzi obžalovaným a A., dokonca spochybnili vôbec možnosť, že by spoločnosť Till Frolina Ltd., sumou vo výške 1 236 000,- eur mohla disponovať, a teda ju obžalovanému požičať alebo fakticky vyplatiť. Na základe týchto skutočností je dôvodné sa domnievať, že zmluva o pôžičke zo dňa 15.12.2012 je zmluvou fiktívnou, fingovanou (možno aj antidatovanou) a bola vypracovaná v snahe navodiť dojem solventnosti obžalovaného a jeho finančnú schopnosť kúpiť nehnuteľnosti v hodnote niekoľko miliónov eur. V tejto súvislosti absolútne neuveriteľne vyznieva tvrdenie obžalovaného, keď pri svojej výpovedi uviedol, že bol iba skladník, nemá ani vodičský preukaz a o výskyte štrkoviska z druhej svetovej vojny hodného miliónov sa dozvedel od nejakého Poliaka v Prahe v krčme pri pive. Značné rozpory vo výpovediach obžalovaného a svedka A. o podstatných okolnostiach skutkového stavu sa nepodarilo odstrániť ani kladením otázok tak, aby obžalovaný mal možnosť reagovať a vysvetliť tvrdenia svedka A.. Z týchto dôvodov ich súd hodnotí ako nepresvedčivé a nedôveryhodné.

Svedok a poškodený B. L., konajúci za poškodenú spoločnosť LENK, spol. s r. o., sa vyjadril k okolnostiam, za ktorých sa dozvedel o tom, že v katastri nehnuteľností už nie je zapísaný ako vlastník nehnuteľnosti bytového nájomného domu a pozemku na ul. M. XX/XX v O. Z. (budova postavená na parcele č. 29 so súpisným číslom XX a samotná parcela č. 29). Jeho výpoveď je v tejto časti v súlade s výpoveďou svedka I. a svedka Mgr. O., ktorí spolu navzájom komunikovali o možnom predaji, resp. kúpe tejto nehnuteľnosti v prospech svojich klientov a na základe tejto telefonickéj komunikácie zistili, že došlo k neoprávnenému prevodu vlastníckeho práva. Poškodený kategoricky odmietol, že by mal úmysel uzavrieť kúpnu zmluvu dňa 28.8.2013 práve s obžalovaným O. I., pretože takúto zmluvu nepodpísal a podpis na nej nie je jeho. Tieto skutočnosti z výpovede poškodeného mal súd preukázané znaleckým posudkom z odboru písomoznalctva Mgr. Jana Zimmera, ktorý dospel k záveru, že sporný podpis predávajúceho na kúpnej zmluve zo dňa 28.8.2013 medzi LENK, s.r.o. a obžalovaným s vysokou pravdepodobnosťou nie je pravý podpis B. L.. Jeho výpoveď súd vyhodnotil ako jasnú, logickú, presvedčivú a dôveryhodnú. Ani len tvrdenie obžalovaného o tom, že poškodený L. sa mal o odcudzení nehnuteľnosti dozvedieť až na základe jeho aktivity, nie je pravdivé, pretože je vyvrátené výpoveďou poškodeného, ktorý sa dozvedel o tejto skutočnosti od A. Q. (realitka Century 21, ktorej zveril predaj nehnuteľností), čo potvrdil svedok Z. I., ktorý v tom čase pre B. Q. ako realitný maklér pracoval.

Výpoveďami svedkov U. K. a Z. Y. je obžalovaný usvedčovaný z úmyslu ďalej nakladať s nehnuteľnosťami, ktoré boli podvodným konaním v katastri nehnuteľností prepísané na jeho osobu, a uskutočniť ich predaj. Za týmto účelom s realitnou kanceláriou Dům realit (BMI Czech Real Estate) obžalovaný uzavrel dňa 24.9.2013 zmluvu o sprostredkovaní predaja. Na základe tejto zmluvy potom svedok U. K. kontaktoval svedka J. O., ktorý zas informoval O. Z. o možnosti predaja tejto nehnuteľnosti a ten následne prostredníctvom svedka Q. R. skontaktoval finálneho záujemcu o kúpu B. C. (spoločnosť 1595, s.r.o.). Samotný K. a Y. sa schôdzky s C. a jeho právnym zástupcom Mgr. Pecháčkom zúčastnili osobne. Z mailovej komunikácie medzi C. a O. možno vyvodiť, že táto schôdzka sa uskutočnila buď 25.9. alebo 26.9.2013. Skutočne paradoxné sú vyjadrenia obžalovaného k tejto časti dokazovania, pretože raz tvrdil, že dňa 24.9.2013, kedy sa zmluva o sprostredkovaní predaja uzavrela, v Prahe ani nebol, nemal na to dôvod a poprel, že by podpísal takúto zmluvu aj to, že by podpis v overovacích knihách patril jemu, pravosť jeho podpisu však bola potvrdená znaleckým dokazovaním. Nevierohodne znie aj obrana obžalovaného vo vzťahu ku osobám svedkov Y. a K., o tom, že ich nepozná, keď obaja takmer zhodne

popísali osobu obžalovaného a následne pri rekognícii ho opoznali na základe predložených fotografií a tiež zhodne vypovedali o okolnostiach, za akých sa s ním stretli. Podstatné odchýlky v ich výpovediach neboli zistené, tiež súd nezistil tvrdené odlišnosti v opise zjavu obžalovaného (kockanie, tetovanie). Súd je názoru, že pokiaľ by sa obžalovaný a svedkovia Y. a K. nepoznali, tak ako tvrdí obžalovaný, neboli by ani schopní obžalovaného opísať a opoznať ho na predložených fotografiách. Obranu obžalovaného o tom, že dňa 24.9.2013 v Prahe ani nebol, vyvracajú tiež overovacie knihy poskytnuté do konania Českou poštou, pobočka Černý most, v ktorých boli obsiahnuté podpisy obžalovaného uznané za jeho pravé podpisy znaleckým dokazovaním. Tieto overovacie knihy zároveň preukazujú, že predmetom overenia boli podpisy na listinách pod poradovým číslom 19009-012-0242, č. 19009-012-0244, 19009-012-0245, ktoré sú pridelené dvom verziám kúpnej zmluvy zo dňa 24.9.2013 (medzi O. I. a 1595, s.r.o.) a zmluve o sprostredkovaní (medzi O. I. a BMI Czech Real Estate).

Výpovede týchto svedkov na seba nadväzujú v logických aj časových súvislostiach a navyiac je potrebné poukázať na to, že svedkovia sú bez akéhokoľvek vzťahu k obžalovanému, či už súkromného alebo pracovného, pozitívneho alebo negatívneho a nemajú žiaden dôvod mu svojou výpoveďou ani uškodiť, ani prílepiť. Práve svedkovia Y. a K. obžalovaného spoznali a identifikovali na základe jeho výzoru a popísali ho na základe svojich osobných a bezprostredných skúseností po stretnutí s ním. Ich výpovede súd vyhodnotil ako presvedčivé, hodnoverné a objektívne a vo vzájomnom súlade, preto nemal dôvod im neveriť.

Za účelom zistenia pravosti podpisov obžalovaného na jednotlivých listinných dôkazoch, bolo vykonané znalecké dokazovanie z odboru písmostnalectvo. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaný popieral pravosť podpisu na kúpnej zmluve zo dňa 28.8.2013 a na návrhu na vklad do katastra nehnuteľností (najskôr ich pravosť pripustil), kde znalkyňa uzavrela, že tieto podpisy nie sú jeho pravými podpismi. Pri darovacej zmluve zo dňa 23.9.2013 obžalovaný tvrdil pravosť svojho podpisu, ktorú potvrdilo aj znalecké dokazovanie. Popieral pravosť svojich podpisov v overovacej knihe Českej pošty (poradové č. 239-240, 241-245), ktorých pravosť však potvrdilo znalecké dokazovanie. Znalkyňa k možnosti vyhotoviť tieto podpisy s tzv. zlým úmyslom uviedla, že podľa písmostnalectvej teórie nie je ťažké zlý úmysel odhaliť, práve preto, lebo v písme by sa mali zachovať charakteristické znaky, ako napr. pre obžalovaného sú charakteristické zvyšujúce sa horné zlomy a toto sú nenápadné znaky pre pisateľa, že takéto niečo by prehliadol, ak by chcel úmyselne zmeniť smer podpisu. Sama znalkyňa však pri svojej výpovedi v prípravnom konaní tiež uviedla, že vo vzťahu k možnej úmyselnej zmene podpisu je niekedy náročné posúdiť úmyselné menenie vlastného podpisu a nemôže jednoznačne vylúčiť O. I. ako pisateľa sporných podpisov označených v znaleckom posudku ako SM 1, SM 2, SM 3 (polokurzívne podpisy), hoci si myslí, že tieto sporné podpisy neodrážajú jeho rukopisné charakteristiky. Záver znaleckého posudku, že na kúpnej zmluve zo dňa 28.8.2013 a na návrhu na vklad do katastra nehnuteľností nie je pravý podpis obžalovaného, hoci sám najprv priznával, že túto zmluvu a návrh podpísal on, neskôr uviedol, že podpis nie je jeho, svedčí o možnosti účelovo zabezpečiť podpis „I.“ na daných listinách použitím inej verzie z viacerých verzií svojho podpisu (používanie viacerých verzií podpisov uviedol vo svojej výpovedi) než obžalovaný poskytol ako vzorku písma, s jednoznačným úmyslom vyvolať pri týchto podpisoch zmätočné výsledky znaleckého dokazovania v prípade, že k nemu v budúcnosti dôjde. Čiže pokiaľ aj znalkyňa vzala do úvahy tzv. zlý úmysel pri snahe napodobniť podpis obžalovaného inou osobou, a ktorá chcela vyvolať dojem pravosti podpisu obžalovaného, za ktorého mala podpis vyhotoviť, je treba vychádzať aj z toho, že znalkyňa hodnotí podpis ako izolovaný jav a nehodnotí ho v kontexte s preukázaným priebehom skutkového stavu, ktoré hodnotenie prináleží len súdu. Vykonané dokazovanie preto vedie súd k záveru, že obžalovaný sám zabezpečil podpis na znenie „I.“ na dané listiny takým spôsobom, aby pri znaleckom dokazovaní bol vyslovený záver o nepravosti jeho podpisu (najmä za situácie, keď prebehlo overenie falošnými notárskymi pečiatkami a toto overenie bolo len fiktívne, nebolo pre obžalovaného náročné takýmto spôsobom konať). Uvedené je podľa názoru súdu jediným možným vysvetlením záveru znaleckého posudku, ktorý vyvoláva zmätočný stav v porovnaní s ostatnými usvedčujúcimi dôkazmi. Písmostnalectvo neumožňuje vyhotoviť tzv. dôkaz absolútny, a preto je závery znaleckého dokazovania potrebné posudzovať komplexne a v kontexte ďalších dôkazov, ktoré tvoria ucelenú reťaz priamych a nepriamych dôkazov usvedčujúcich obžalovaného z protiprávneho konania a nie izolovane. Preto nemožno prijať záver o tom, že pokiaľ aj znalkyňa dospela k negatívnemu záveru o pravosti podpisu obžalovaného na kúpnej zmluve zo dňa 28.8.2013 a na návrhu na vklad do katastra nehnuteľností, mal by tento dôkaz absolútne spochybniť všetky ďalšie dôkazy o vine obžalovaného. V tejto súvislosti súd tiež poukazuje na nelogickosť neskorších tvrdení obžalovaného, že takúto kúpnu zmluvu nepodpísal (hoci opísal priebeh stretnutia dňa 28.8.2013 a „kúpy“ nehnuteľností), v takom prípade by ani nemal úmysel ďalej nakladať s touto nehnuteľnosťou. Účelovosti a vymyslenému príbehu obžalovaného napovedá jeho ďalšie konanie, kedy v časovej následnosti 23.9.2013 podpísal

darovaciu zmluvu, 24.9.2013 uzatvoril zmluvu o sprostredkovaní, 27.9.2013 vyzval B. L. na poskytnutie súčinnosti. Tieto okolnosti vypovedajú o jednoznačne podvodnom úmysle obžalovaného.

K námietkam obhajoby o pochybení orgánov rozhodujúcich o povolení vkladu do katastra nehnuteľností, že nepostupovali v súlade s príslušnými právnymi predpismi (chýbajúce rodné číslo na overovacej doložke, nutnosť overenia notárom, nie notárskym koncipientom pri cudzom štátnom príslušníkovi) súd uvádza, že pokiaľ by aj boli konštatované pochybenia, tieto nemôžu zbaviť obžalovaného jeho vlastnej trestnej zodpovednosti za podvodné konanie, ktoré uskutočnil vo vzťahu ku katastrálnemu úradu, aby dosiahol zmenu údajov zapísaných v katastri nehnuteľností z osoby poškodeného na svoju osobu.

Výšku spôsobenej škody mal súd preukázanú zo znaleckého posudku Miroslavy Dostálovej, ktorá ohodnotila nehnuteľnosti, ktoré sa stali predmetom podvodu - nájomný bytový dom č. XX s príslušenstvom a pozemkom parc. č. 29, na sumu 47 765 110,- Kč, ktorá ku dňu 28.8.2013, predstavovala sumu 1 857 624,94 eura, čo nepochybne dosahuje výšku škody veľkého rozsahu (najmenej 500 násobok sumy 266,- eur).

Skutočnosť, že na predmetnej kúpnej zmluve boli použité sfaľšované úradné pečiatky a overovacie doložky, mal súd preukázané z výpovedí svedkyne Mgr. L. O., ktorá v rozhodnom čase pracovala ako notárska koncipienta v notárskom úrade JUDr. Aleny Procházkovej a ktorá poprela, že by niekedy vykonávala takéto overenie podpisov na predmetnej zmluve, takéto overenie sa v ich knihe ani nenachádza a jednoznačne uviedla, že podpis a písmo v overovacej doložke nepatrí jej, pečate na predmetnej listine sú falošné. Skutočnosť zneužitia pečiatok notára a zamestnanca a zrejmy falzifikát potvrdila aj notárka JUDr. Alena Procházková písomným podaním do trestného konania.

Z výpovedí svedkov M. V. a Z. V., ktorí pôsobia na Cypre a zaoberajú sa činnosťou pre záujemcov o založenie obchodných spoločností so sídlom v Cyperskej republike za účelom podnikania, a v dôsledku cyperských predpisov musí byť riaditeľom spoločnosti cyperský rezident, a ktorí takéto služby poskytovali aj pre E. B. A., ktorý s ich pomocou na Cypre založil spoločnosť Till Frolina LTD., jednoznačne vyplýva, že tvrdenia svedka A. o pôsobení obžalovaného v predmetnej spoločnosti nie sú pravdivé. Zo všetkých im známych skutočností a podkladov (faktúry, bankové účty, účtovné podklady, atď.) nikdy o obžalovanom O. I. nepočuli, nemajú vedomosť, že by pre túto spoločnosť vykonával nejakú činnosť a nikdy mu nebola vyplatená suma vo výške 1 236 000,- Eur, za ktorú by mohol kúpiť nehnuteľnosť, ktorá je predmetom tohto konania. Svedok A. spoločnosť Till Frolina LTD. prezentoval ako solventnú zaoberajúcu sa stavbou diaľnic, pritom z výpovedí týchto svedkov, ktorí sa starali o všetky oficiálne záležitosti, vyplynulo, že takouto činnosťou sa spoločnosť nikdy nezaoberala a predmetom jej činnosti boli plasty. Aj skutočnosť, že by spoločnosť mohla disponovať sumou viac ako 1 000 000,- eur, ktoré mal mať obžalovaný na nákup materiálu (a tieto údajne použiť na kúpu nehnuteľnosti v O.), je spochybnená týmito výpoveďami. Sú zároveň v rozpore s tým, čo tvrdil svedok A. o mesačnom obrate spoločnosti. Títo svedkovia o žiadnej zmluve o pôžičke medzi A. a I. nemali vedomosť. V obdobnom smere podala informáciu aj spoločnosť M.K.C.K. Directors Ltd., ktorá vykonávala pre E. A. funkciu riaditeľa spoločnosti Till Frolina Ltd. od 17.12.2011 do 1.6.2012 (v súlade s daňovými predpismi musí byť riaditeľom daňový rezident Cypru, aby spoločnosť mohla byť tiež považovaná za daňového rezidenta Cypru).

Zmluvu o pôžičke zo dňa 15.12.2012 je preto možné dôvodne považovať za fiktívnu a dokonca je možné sa aj domnievať, že bola jej účastníkmi O. I. a E. A. antidatovaná a pripravená za účelom obhajoby po tom, čo podvodné konanie vyšlo najavo. Je taktiež absolútne nelogické, aby osoba, ktorá dňa 23.9.2013 zmluvou „darovala“ nehnuteľnosť inej osobe (v tomto prípade právnickej osobe), vyzývala dňa 27.9.2013 pôvodného vlastníka na poskytnutie súčinnosti.

Obrana obžalovaného spočívala najmä v tom, že on sám bol oklamaný osobami, ktoré sa vydávali za vlastníka nehnuteľnosti, teda za B. L. a za realitného makléra, ktorý bol oprávnený konať za Z. I., s ktorým on pôvodne komunikoval ako skutočný záujemca o kúpu predmetných nehnuteľností. Skutočnosť, že došlo k podvodu na jeho osobe, mal zistiť až po tom, čo sa mesiac nič nedialo a on vyzýval štatutára pôvodného vlastníka B. L. na poskytnutie súčinnosti listom zo dňa 27.9.2013, na čo mu začali chodiť výzvy a žaloby. Takáto obhajoba obžalovaného, ktorý mal údajne v kaviarni obchodného centra v Prahe jednať s osobami, ktorých totožnosť si neoveril a ako tvrdil, ho vlastne ani nezaujímala, malo mu postačovať, že sa vlastník nehnuteľností mal do telefónu predstaviť priezviskom L., a ktorým mal v hotovosti vyplatiť sumu 27 500 000,- Kč, nemôže obstáť. Tvrdenia obžalovaného o tom, že sa mal uspokojiť s fotografiami budovy z internetu a vonkajším obzretím nehnuteľností, za ktoré mal neznámym osobám vyplatiť v hotovosti 27 500 000,- Kč, namiesto dôkladnej osobnej obhliadky vnútorných priestorov nehnuteľnosti pri takej vysokej investícii, vyznievajú absolútne neuveriteľne a absurdne.

Z týchto dôvodov súd obhajobe obžalovaného neuveril a vyhodnotil ju ako účelovú v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že obžalovaný tým, že najneskôr dňa 28.8.2013 na presne nezistenom mieste uzatvoril ako kupujúci fiktívnu kúpnu zmluvu z 28.8.2013, ktorou spoločnosť LENK s. r. o., v zastúpení B. L. na jeho osobu prevádza vlastnícke právo k nehnuteľnostiam - budove postavenej na parcele č. 29 so súpisným číslom XX a samotnej parcele č. 29 o rozlohe 302 m², ktoré sú zapísané na liste vlastníctva č. XXXXX v k. ú. Z. - O. za kúpnu cenu 27 500 000,- Kč, pričom podpis štatutárneho orgánu predávajúceho B. L. bol na kúpnej zmluve sfaľšovaný, táto osoba predmetnú kúpnu zmluvu nepodpísala, žiadna kúpna cena nebola predávajúcemu ani vyplatená, pričom overenie podpisov účastníkov zmluvy bolo fingované falošnými úradnými pečiatkami a overovacími doložkami notárky JUDr. Aleny Procházkovej so sídlom v O., dňa 29.8.2013 bol s vedomím obžalovaného O. I. doručený Katastrálnemu úradu pre hlavné mesto Praha návrh na vklad vlastníckeho práva v prospech O. I. z tejto fiktívnej zmluvy, ktorá bola pred orgánom oprávneným rozhodnúť o vklade vlastníckeho práva prezentovaná ako skutočná a v dôsledku takto vyvolaného omylu rozhodol Katastrálny úrad pre hlavné mesto Praha v konaní vedenom pod sp. zn. V 40664/2013 dňa 17.9.2013 o povolení vkladu vlastníckeho práva z tejto fiktívnej zmluvy v prospech O. I., čím spôsobil spoločnosti LENK, s. r. o., škodu vo výške najmenej 47 765 110,- Kč, t.j. 1 857 624,94 eura. Okrem skutkových okolností súd skúmal svoju právomoc vo veci konať, ktorá je daná podľa § 4 Trestného zákona Slovenskej republiky (osobná pôsobnosť), pretože obžalovaný je občanom Slovenskej republiky a podľa tohto zákona sa posudzuje aj trestnosť činu, ktorý občan spáchal mimo územia Slovenskej republiky. Miestna príslušnosť Okresného súdu Liptovský Mikuláš je daná § 17 ods. 3 Trestného poriadku, pretože čin bol spáchaný v cudzine a obžalovaný býva v obvode tohto súdu. Obžalovaný je plne trestne zodpovedným subjektom z hľadiska veku a pričetnosti a z vykonaného dokazovania súd nemá zistené žiadne okolnosti vylučujúce protiprávnosť spáchaného obzvlášť závažného zločinu a prečinu. Z hľadiska subjektívnej stránky sa obžalovaný trestnej činnosti dopustil zavinene vo forme priameho úmyslu v zmysle § 15 písm. a/ Trestného zákona, pretože svojím konaním chcel a aj porušil spôsobom uvedeným v Trestnom zákone spoločenský záujem spočívajúci v záujme štátu na ochrane vlastníctva osôb a záujem na riadnom a zákonnom chode štátneho aparátu. Z hľadiska objektívnej stránky mal súd za preukázané, že obžalovaný konal úmyselne a medzi protiprávnym konaním obžalovaného a spôsobeným následkom existuje vzájomná kauzalita. Na základe uvedených skutočností mal súd bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané, že obžalovaný O. I. svojím konaním naplnil skutkovú podstatu oboch žalovaných trestných činov, pretože seba na škodu cudzieho majetku obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu, vedomý si následkov tohto konania v podobe ujmy na majetkových právach inej osoby, čím naplnil všetky znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona a zároveň falošnú úradnú pečať použil ako pravú, vedomý si účelu, na ktorý bola falošná úradná pečať použitá a následkov z tohto použitia plynúcich, čím naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona.“

Tvrdenia obžalovaného sú v podstatných bodoch v rozpore s vykonaným dokazovaním, a preto jeho obhajobu možno brať len ako účelovú formu jeho obrany, nakoľko obžalovaný v priebehu trestného konania účelovo menil svoje výpovede a v ich obsahu sa nachádzajú podstatné rozpory. Tieto rozpory sa nenachádzajú len medzi samotnými výpoveďami obžalovaného, ale aj medzi výpoveďami obžalovaného a výpoveďami iných svedkov. Osobitne, nad rámec presvedčivého odôvodnenia prvostupňového súdu krajský súd uvádza, že obžalovaný vo svojej výpovedi uvádzal, že pri predávaní kúpnej ceny podpisoval kúpnu zmluvu a rovnako aj návrh na vklad a následne išli podpisy overiť na notársky úrad. Notársky úrad však vo svojej knihe overených podpisov nemá žiadne záznamy z daného dňa, z čoho je zrejmé, že žiadne podpisy v daný deň overované neboli. Následne obžalovaný modifikoval svoje výpovede v smere, že podpis na kúpnej zmluve nie je jeho, a že on sa stal obeťou podvodu. V ďalšom je možné spochybniť to, odkiaľ obžalovaný mohol získať finančné prostriedky na kúpu tejto nehnuteľnosti. Predmetná zmluva o pôžičke, ktorou mal obžalovaný získať prostriedky na kúpu nehnuteľnosti, sa dôvodne javí ako zmluvou fiktívnou a účelovou v snahe navodiť dojem solventnosti obžalovaného. Neexistenciu takejto zmluvy o pôžičke nepriamo svojimi svedectvami potvrdili svedkovia M. V. a Z. V., ktorí jednoznačným spôsobom popreli, že by poznali obžalovaného a že by mal niečo spoločné s ich obchodnou spoločnosťou. Navyše, ak obžalovaný tvrdí, že sa stal obeťou podvodu a že nevedel, že nadobudol predmetnú nehnuteľnosť, tak potom pôsobí veľmi nelogicky fakt, že obžalovaný túto nehnuteľnosť daroval inej právnickej osobe. Ak obžalovaný tvrdí, že nemal vedomosť, že je vlastníkom tejto nehnuteľnosti, tak potom skutočnosť, že túto nehnuteľnosť ďalej scudzil darovaním, úplne popiera vierohodnosť jeho výpovedí. Obžalovaný tvrdí,

že podpis na kúpnej zmluve je falošný, pričom znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že podpis na darovacej zmluve je jeho pravým podpisom, teda obžalovaný s touto nehnuteľnosťou nakladal ako s vlastnou a z jeho správania možno vyvodíť záver, že bol vnútorne stotožnený s tým, že bol majiteľom tejto nehnuteľnosti, a preto neobstojí jeho tvrdenie, že nevedel, že je jej majiteľom. Nakoniec sa javia ako úplne absurdné tvrdenia obžalovaného, ktorý rokoval s vlastníkom nehnuteľnosti, ktorého totožnosť si neoveril, mal mu vyplatiť v hotovosti sumu 27 500 000,- Kč, pričom si ani neobzrel vnútorné priestory budovy. Pokiaľ ide o námietky obžalovaného, že okresný súd sa dostatočne nevysporiadal so závermi znaleckého dokazovania z odboru písmoznalectvo, krajský súd konštatuje, že prvostupňový súd sa týmito závermi zaoberal veľmi precízne a logicky svoje úvahy odôvodnil a nadriadený súd bez dodatkov v tejto časti odkazuje na toto odôvodnenie. Všetky vykonané dôkazy vedú jednoznačne k záveru, že obžalovaný spáchal predmetné skutky.

Na preukázanie viny obžalovaného súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logická, ničím nenarušená a uzatvorená sústava navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednáwanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Obžalovaný primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Z dôvodov odvolania prokurátora je nesporné, že prokurátor primárne namieta nezákonnosť trestu odňatia slobody u obžalovaného, ktorý bol uložený rozsudkom súdu prvého stupňa.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov, vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne

doplňovať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

V súvislosti s namietanou neprimeranosťou uloženého trestu prokurátorom treba dodať, že záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade, ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie - bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatel'ovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Krajský súd si čiastočne osvojil aplikáciu hmotnoprávnych noriem, ktoré súd prvého stupňa použil pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu (§ 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák.), ale s poukazom na správne dôvody odvolania prokurátora, ktoré si krajský súd osvojil a v podrobnostiach na ne poukazuje, dospel krajský súd k záveru, že stavu veci, zákonu a spravodlivosti bude zodpovedať uloženie súhrnného trestu odňatia slobody obžalovanému O. I. vo výmere 11 rokov a 8 mesiacov. Okresný súd pri ukladaní trestu neprihliadol na žiadnu poľahčujúcu ani priťažujúcu okolnosť, pričom bolo zrejmé, že obžalovaný spáchal viac trestných činov (prečin a obzvlášť závažný zločin). V zmysle uvedeného mala byť obžalovanému priznaná priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák. a následne mala byť podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. zvýšená dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Po správnom použití ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák. by tak dolná hranica trestnej sadzby stíhaného obzvlášť závažného zločinu bola 11 rokov a 8 mesiacov. Okresný súd uložil obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, čím porušil ustanovenie Trestného zákona, kedy uložil trest mimo rozmedzia zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov a 8 mesiacov, ktorý odvolací súd uložil obžalovanému, považuje za primeraný a spravodlivý, preto nepristúpil k použitiu § 38 ods. 7 Tr. zák. Uložený trest je vzhľadom na okolnosti prípadu a pomery páchatel'a spravodlivým potrestaním. Treba uviesť, že obžalovaný svojím konaním mal v úmysle spôsobiť škodu, ktorá mnohonásobne prevyšuje škodu veľkého rozsahu, a vykonal to spôsobom, ktorého závažnosť je vysoká. Z odpisu registra trestov je navyše zrejmé, že obžalovaný bol viackrát súdne trestaný aj pre majetkovú trestnú činnosť a tieto odsúdenia nemali na neho žiaden výchovný vplyv. Obžalovaný svojím konaním dokazuje, že nemá žiadnu úctu k majetku iného človeka. Pri ukladaní trestu krajský súd vzal do úvahy aj tú skutočnosť, že poškodenému reálne nenastal úbytok na majetku a nevznikla mu škoda, teda za iných okolností (pri vzniku škody) by nadriadený súd uložil trest prísnejší. Výmera súhrnného trestu odňatia slobody 11 rokov a 8 mesiacov sa preto krajskému súdu za daných okolností javila ako dostatočná a primeraná.

Pokiaľ ide o výrok napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, ktorým súd zaradil obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, je nutné vytknúť, že odôvodnenie prvostupňového súdu ohľadom tohto výroku je nepreskúmateľné, keďže nie je zrejmé, na základe akých dôvodov okresný súd obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Okresný súd sa pri odôvodnení výroku o spôsobe výkonu trestu obmedzil len na strohé odčitovanie príslušných ustanovení bez uvedenia dôvodov, prečo pri spôsobe výkonu trestu použil

ustanovenie § 48 ods. 4 Tr. zák. Krajský súd mal za to, že na zaradenie obžalovaného do minimálneho stupňa stráženia neboli splnené zákonné podmienky, ale vzhľadom k tomu, že prokurátor podal odvolanie len voči výroku o treste (výrok o spôsobe výkonu trestu je samostatný, oddeliteľný výrok, voči ktorému možno podať odvolanie), odvolací súd nemohol obžalovaného zaradiť do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia, kde by bola podľa názoru krajského súdu náprava obžalovaného lepšie zaručená.

Krajský súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu obžalovanému zohľadnil všetky okolnosti veci tak z hľadiska spáchaného skutku, jeho právnej kvalifikácie, ako i z hľadiska osoby obžalovaného, a to z pohľadu jeho doterajšieho spôsobu života, ako i aktuálnych osobných pomerov.

Vzhľadom k tomu, že krajský súd zrušil výrok o treste, rovnakým postupom musel zrušiť aj výrok o uloženom ochrannom dohľade, nakoľko tento po zrušení výroku o treste stratil svoj zákonný podklad, a o ochrannom dohľade rozhodol samostatným výrokom sám. Nadriadený súd obžalovanému obligatórne uložil ochranný dohľad na 1 rok, ktorú dĺžku považuje krajský súd za primeranú a dostatočnú vzhľadom k dĺžke trestu. Obžalovaný bude povinný po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody dvakrát v kalendárnom mesiaci osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste svojho bydliska.

Krajský súd vzhľadom k uloženiu súhrnného trestu rovnako zrušil podľa 42 ods. 2 Tr. zák. výrok o treste rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/122/2017 zo 4.1.2018, právoplatného 4.1.2018 (skutok zo dňa 13.10.2017), ktorým bol obžalovanému podľa § 172 ods. 1, § 38 ods. 3, § 36 písm. l), § 39 ods. 2 písm. d) Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov s podmieňaným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 3 roky a uložením probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe vo výmere 3 roky, za súčasného uloženia primeraných obmedzení a povinností. Súčasne zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo odvolaním napadnutému rozsudku prokurátorom a obžalovaným, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. alebo § 371 ods. 3 Tr. por.

Na základe týchto skutočností potom krajský súd, ako súd odvolací podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v časti - vo výroku o treste odňatia slobody, spôsobe výkonu trestu a ochrannom dohľade a na podklade § 322 ods. 3 Tr. por., pri nezmenenom výroku o vine, sám rozhodol tak, že obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov a 8 mesiacov. Odvolanie obžalovaného Pavla Hrbka podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.